Ч. 14 (13.253). Львів, неділя 22. січня 1933. Poсztowa opłata kapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

ПОМІЖ ДВОМА ПЯТИЛІТКАМИ.

На маргінесі промов Сталіна і Молотова.

I.

Перша радянська пятилітка, що її проект вирнув на початку 1927 р., а справжня реалізація почалась 1. жовтня 1928 р., скінчилася саме тепер разом із календарним роком. Тревала вона 4 роки і 3 місяці, хоча ці 3 місяці чогось промовчують у Радянщині, підкреслюючи гордо прискорене на рік темпо здійснення пятилітнього пляну.

Великий експеримент, до якого взялись більшовики на просторі шестої частини світу, заселеної дванацятою частиною мешканців земської кулі, — експеримент на найважнішому відтинку їхньої реформаторської діяльности, а саме при перебудові хліборобської країни на країну промислову, — цей експеримент, якщо його висліди будуть трівкі, чимало завдячуватиме свій успіх ідеї „пятилітки". **Ця пятилітка стала щасливою idée de manevre.** Вона зуміла засуґерувати маси недалеким „добром", вона зуміла викресати в них цілу низку чеснот, як самопожертва, віра, амбіція і т. ін. Янта-Полчинський, якого цікаві репортажі з Радянського Союзу друкувались недавно у „Вядомосцях Літерацкіх", у розмові зі співробітником краківського „Часу" заявив між іншим: „Ідея пятилітки за глибоко сидить у міліонових масах молоді, аби щонебудь могло її нарушити, — вона сама для себе є силою, що все торощить"...

Так. Але одно — ентузіязм для пятилітки і її життевого змісту, друге — брак заспокоєння найбільше примітивних потреб радянських мас. Більшовики, що приняли повністю „матеріялістичний світогляд", всупереч йому спекулюють увесь час на ідеалізмі, на посвяті мас, **і в цьому міститься справжній парадокс,** що на дальшу мету мусить бути грізний для їхнього режіму. Вже тепер розростається все більше опозиція навіть у колах найправовірніших комуністів, рідшають лави ветеранів жовтневої революції, одна по одній падуть зорі з більшовицького неба: після Зіновєва, Каменєва, Бухаріна — Риков, Смірнов, Томський... Не вважаючи на страшні наслідки, що їх спричинює відібрання партійного квітка (не лише моральна ґільотина, але і присуд коротати вік серед „лишенців"), комісії для чистки партійних рядів ледви вспівають з роботою — її багато. Особливо на Україні, де насильне насаджування колективів і просто грабіжницька поведінка державних чинників, що вимітають всі хлібні резерви, настрожила проти них все населення, більшовики масово обвинувачують навіть здисциплінованих членів комуністичної партії у саботажі, помочі куркульським елементам, зриванні хлібозаготовок, і викреслюють їх за все те з реєстру членів партії.

Не хочемо накреслювати тут цієї великої кількости труднощів, що ними переповнена тепер радянська дійсність. Це занадто розширилоб рямці нашої статті. Не збираємось теж ворожити скорого провалу червоної диктатури, бо самі мусіли здержувати сміх, коли читали новорічну відозву в. князя Кирила до „червоної армії", в якій цей кандидат на царський престол говорить про близьку годину визволення Росії від більшовицького деспотизму. Мовляв — внутрішня ситуація в Рад. Союзі є того роду, що більшовизм ось-ось лопне і червона армія мусить зберегти цілість Росії...

Саме тепер, коли зовнішнє положення С. Р. С. Р. значно покращало, коли є вигляди навіть на визнання більшовиків Зл. Державами П. Америки — заворотне темпо покінченої з кінцем грудня першої пятилітки на селі і в місті, в сільському господарстві і в промислі, довело радянських громадян справді до крайньої нужди, а з тим і до деяких актів розпуки. Це знову у свою чергу викликало репресії московського уряду. Шпенґлер, автор славної книжки „Сумерк заходу", каже, що машина вбиває свого майстра, білу людину. Культ машини, що так сильно розгорівся на радянському сході, заступив потреби будня, потреби в харчах, одязі, мешканнях, — потреби найбільш примітивні, а без їхнього заспокоєння найбільший ентузіязм мусить погаснути. Недостаток є лихим дорадником. Через те й зродились нові надії серед російської еміграції.

Але треба признати, що кремлівські володарі все вміють завернути, коли бачать, що загнались у сліпий переулок. **Вони нищать носіїв опозиційної думки, зате їхню думку часто присвоюють собі і реалізують.** Вони готові радше зрезиґнувати зі своїх ідей, ніж віддати чи ділитись владою. Скільки-ж залишилось комунізму сьогодні в Радянщині, про це зайво хіба говорити.

Промова, яку виголосив Сталін на обєднаному пленумі Центр. Комітету і Центр. Контр. Комісії ВКП 7. січня ц. р. з нагоди покінчення першої пятилітки і якою займемось окремо, викликала величезне зацікавлення не тільки на Радянщині, але й у цілому світі. **Сталін говорить дуже рідко.** Тим разом мовчав півтора року. Врешті відізвався, аби підсумувати досягнення закінченої пятилітки і заповісти початок другого пятилітнього пляну. **Idée de manevre** залишається далі, вона сама по собі щаслива. Нових пять літ — може навіть чотири — це вам не 10 і не 20 або й безнадійно більше. Нехай далеко оаза, але всетаки вона є на ґеографічній карті радянської пустині.

Сталін заговорив і хоч у його мові матеріял більш ретроспективного характеру (завдання першого року другої пятилітки представив Молотов), то проте висказав він теж думки дотично 1933 року. Найважніші з них: **звільнення темпа нової пятилітки, поглиблювання дотеперішніх надбань у більшій мірі, ніж добування нових.**

В західно-европейській пресі появилася вістка, нібито вже було постановлено, що 20. ц. м. на засіданні Ц. Вик. Комітету Молотов виступить в імені уряду з пляном зміни внутрішньої структури Рад. Союзу і що нібито постанову цю тепер змінили на тайній нараді Сталіна з Молотовом і Ворошиловом. Бояться — мовляв — явної контрреволюції. Скільки тут правди — годі визнатись. Невесела радянська дійсність дозволяє на поширювання найфантастичніших вісток, бо хоч „кризи в СРСР нема", проте там багато гірше, ніж у державах, де кріза царить неподільно і всевладно.

В. Север.

З голосів польської преси.

Адольф Новачинський і Леон Васілевський.

„НЕ ЗЛЕТИТЬ КОРОНА ЗІ ШЛЯХОТСЬКОЇ ГОЛОВИ..."

Адольф Новачинський, „ас" ендецької публіцистики, зробив ендекам прикру несподіванку, — головнож ендекам галицьким: він здорово вилаяв своїх земляків за їх повну іґноранцію у справах української культури та із свого боку підкреслив величезні позитивні вартости самостійного українського культурного дорібку. Мало того: він накинувся на польські культурницькі установи за легковаження, недоцінювання і переочування творів українських учених, письменників і мистців, а вину за те скинув, зовсім слушно, на „чисто політичні причини". А що авторами тих „причин" є на 100 відс. польські ендеки, які так само на 100 відс. консервують наслідки тих причин — то Адольф Новачинський зовсім пророчисто, хоч не називаючи людей по імени, весь час дезавував ендеків; тих самих ендеків, які українську культуру національну трактують per „non est" і всіх зусиль вживають, щоб її до фактичного стану „non est" звести...

Зоветься ота обширна стаття А. Новачинського „*Вернигора*", а появилася у варшавському полудневому щоденнику „*АБЦ*" ще 1. ц. м. Починає автор від похвали під адресою польського поета Чеховича, що взявся перекладати Павла Тичину.

> І в Празі і в Ковні істнують вогнища чи пропаґандові-експозитури русинського (українського) (автор уживає постійно такої подвійної термінольоґії — Ред.) культурного розвитку. У нас, із чисто політ. причин широко відомих та нормуючих всілякі взаємини анормально, нема буквально найменшого поняття, що там пишеться і що там твориться у майже семиміліоновому „комплексі" наших співгромадян".

Вказуючи на захоплення польської публики жидівськими письменниками (Аш) та театр. песами („Дибук") — автор дивується, чому польська публика не знайомиться з творами повістевої і сценічної літератури української, яка те суперництво може знаменито витримати. Переповідає передвоєнні наукові і літературні польсько-українські звязки (Оркан, Виспянський, Третяк, Леон Васілевський), каже про перерив усяких звязків наслідком війни та повоєнних відносин, вкінці стверджує, що нині українською літературою, музикою, малярством, музейництвом, народнім мистецтвом, театром — займаються уже не лише литовці й чехи, але й англійці, французи та німці, канадійська та американська преса — „зате Варшава ані ду-ду".

Адольф Новачинський, називаючи себе „ляіком" і в тих справах „не-спецом" — хоче „вказати дорогу компетентним і заінтересованим". Вказує її в той спосіб, що наводить довгі реєстри прізвищ та установ із ріжних ділянок української культури. Отже: галицькі й наддніпрянські музеї та ті безцінні скарби, які в них зібрані; малярі, їхні орґанізації, видання, виставки й успіхи на рідній землі та в широкому світі; літературні періодики: наукові й белетристичні твори — і т. д. і т. д. Не всі дані, наведені автором, зовсім вірні; деякі переплутані, деякі неправильно насвітлені, деяких вартісніших речей не згадано, інші менш вартісні не зовсім заслужено підкреслено. А проте в усьому тому досить хаотичному матеріялі видно щиру волю автора зібрати жменю інформацій про українську культуру та щире здивування її великими вартостями.

> З побіжного й принагідного нарису бачимо, що можна у тому всьому „новий світ" відкрити, пізнати, виробити собі думку про всі можливости й евентуальности у будуччині та про культурний стан у теперішньому... Нікому не злетить з голови шляхотська корона, коли огляне львівський музей, де зібрано до 200 ікон, деякі із XV. ст. Якщо найдеться том таких добрих новель, як колись Стефаника „Кленові листки", варта перекласти їх хочби для тих, які не насолоджуються тисячею перекладених уже кри-

міналій, фекалій, копролялій. Ходимо юрбою на совітські фільми, то від біди моглиб і якусь українську пєсу побачити на сцені, чи українську фільму скомпонувати й накрутити. Антольоґію молодої української поезії теж можна би стравити, не давлючись. Уладили виставку різьб і образів у Парижі, де не роблять з вівса рижу, то й у Варшаві ми оглянулиб її собі спокійно...

Після усіх тих розумних слів — вже трошки більш по ендецьки звучить зворот на тему імперіялістичних теорій „Юнака", який чейже не є органом науковим, літературним чи мистецьким. Вож, той уступ статті не обнижує вартости цілого її „тенору", яким є охота пізнати українську культуру та її — шанувати.

ЧОМУ?!

Про новий польський журнал (місячник) під назвою „Бюлетин Польсько-Український", якого перше число вийшло у Варшаві в листопаді мин. року, а друге маємо ось тепер перед собою, — треба буде написати кілька слів окремо. Нині згадаємо лише, що це журнальчик дуже цікавий, редаґований живо, підходить до української проблеми пристойно, хоч ще не зовсім ясно і зрівноважено, та що репрезентує нову групу польських гейби-політичних романтиків, які проте надто реально глядять на сучасні національні відносини у Польщі, щоби з ними погоджуватися.

У другому числі того „Бюлетину" находимо — після короткого редакційного елеґійного вступу на тему останнього нового загострення настроїв — статтю Леона Васілевського п. н. „За шляхи порозуміння". Це — мабуть — одна з найкращих статтей того старого польського політика й публіциста, яку ми читали в останніх роках. Писана — очевидно — з польського патріотичного становища, але стаття гідна і розумна.

Перестерігаючи польських молодих ідеалістів перед надто рожевими надіями на успіхи їхньої пресової акції, автор пригадує історичні польсько-українські спори за територію, за кордони, та стверджує істнування взаємних вимог, яких — взаємно — обі сторони не можуть приняти. Тому радить не казати про питання міждержавних польсько-українських відносин і т. д., лише про той цілий ряд справ, які вже нині треба полагодити у Львові, Станиславові, у Бересті і Луцьку...

„На жаль, українці не можуть нині говорити з нами „як вільні з вільними та рівні з рівними". Тому на нас, поляків, паде передусім завдання створити умовини, в яких і польсько-українські відносини вийшлиб на нові шляхи, бажані для обох сторін.

Автор є проти творення безвартних формул, які ще й викликують (слушне) підозріння, що вони є лише тактичним викрутом.

Що кому прийде нині з того, що висловимось якнайбільш ентузіястично за самостійністю України аж по Кавказ, коли в справах, розмірно досить дрібних, які проте заторкують наш стан посідання, будемо кермуватися готентотською моралею? Чи бачучи, що в тих щоденних справах кермуємося непередбачливим обміркуванням спільних інтересів дальшої будуччини, але загумінковими мотивами, опертими на тісному національному еґоїзмі, не звернуться вони до нас з закидом, що радо жертвуємо заглобівські Нідерлянди, бо це нас нічого не коштує?

Опісля іде черга багатомовних запитів під адресою керманичів польської нац. політики й усіх поляків:

„Чому напр. постанови нашої конституції, які запевнюють рівноправність українському населенню, остають на практиці так часто мертвою буквою? Чому молодий українець, що скінчив українську державну ґімназію, мусить їхати на вищі студії конче до Чехословаччини, щоби щойно після їх тамошнього скінчення працювати успішно на своїй рідній землі? Чому на Волині нема майже зовсім українських шкіл, хоч українська людність творить там величезну більшість, і чому істнує там двомовне навчання навіть у тих школах, в яких цілковито нема польських дітей. Чому викваліфікований і льояльний учитель українець може вчити польські діти на Поморю чи в Кельцах, але часто не може вчити польських дітей у селі, з якого сам походить? Чому в Києві, Харкові й Одесі виходять коштом наїздницького совітського уряду не лише аґітаційні брошури, але й сотки українських наукових творів, коли в бюджеті Річипосполитої нема ані сотика на Т-во ім. Шевченка у Львові? Чому у польській державі ведеться у православній церкві україножерчу російську політику супроти українців?!

Автор має повну слушність, коли вважає щиру відповідь на ті запити далеко більше вартною від усіх політичних формул.

Перед новою сесією Союзу Народів.

Нова сесія Союзу Народів, що має розпочатися на днях, викликує покищо дуже мале заінтересування в інтернаціональних колах Женеви. Заінтересування цього не збільшив і останній наступ японців на південь від великої стіни та здобуттяШанґ-Кай- Куанґу, що тут вважається початком заняття цілої провінції Йеголь. Події на Далекому Сході безнадійно перегнали відомі заходи Союзу Народів. Формально в Женеві займаються далі японсько-китайським конфліктом. Китайська делеґація подала до Союзу Народів традиційний протест проти нового нападу японців. Японський уряд зі свого боку відповів традиційними запевненнями, що Японія не має жадних заборчих плянів і не має найменшого наміру продовжувати наступ на Пекін чи на Тієн-Тзінь. Щож до Шанґ-Кай-Куану, то його занято лише тому, що там концентрувалась китайська армія, готуючись до наступу на Манджурію. Таким чином події на Далекому Сході розвиваються, поминаючи Союз Народів. Фактично Китай виконує вже свою погрозу перевести загальну мобілізацію та боронитися власними силами проти японського наступу. На Далекому Сході фактично провадиться війна. Північ та Південь Китаю єднаються у спільній обороні. Представники Китаю в Женеві післали телеґраму до китайських ґенералів, закликаючи їх перевести всі заходи, потрібні для оборони держави. Страшні морози стримують тим часом розвиток воєнних операцій, але з весною війна запалає знов. І хто знає як довго вона буде ізольованою.

У Женеві тимчасом на першім пляні стоять справи економічні. Але праці конференції в справі заведення сорока годин праці на тиждень не обіцюють успіху. Зл. Держави формально не беруть у них участи, покликаючись на те, що в Америці праця фактично й так скорочена. Радянщина не бере участи ніби тому, що тут не обговорюють інших справ, у дійсності ж у тому, що не бажає якихось обмежень примусової праці. Найбільше уваги притягають до себе праці підготовчого комітету до економічної конференції у Льондоні, від якої сподіваються заходів, що причиняться до поборення світової кризи. Але надіятись більших успіхів на економічному терені ніж на політичному причин властиво нема.

(Укр. Бюро в Жен.)

Французький страх перед Німеччиною.

ПАРИЖ, 20. І. ПАТ. Б. премієр Еріо виголосив учора відчит про міжнародне положення Франції. Торкаючись французько-німецьких взаємин, промовець вказував на небезпеку, яку представляє для Франції Німеччина з її 62 і пів міліонами мешканців у порівнанні зі 40 міліонами людности Франції. Німеччина, якою править ґенерал ф. Шляйхер, що мілітаризує німецьку молодь і святкує всі воєнні й цісарські роковини, мусить непокоїти Францію, пригадуючи їй минувшину. Франція мусить зробити все для забезпечення мира. Опісля Еріо вичислив справи, які стануть незабаром актуальними у взаєминах обох країв. Першою умовиною добрих французько-німецьких взаємин мусить бути моральне розброєння Німеччини та зліквідування справи аншлюсу, якою Німеччина хотіла би зміцнитися 7 міліонами австрійських німців.

З мряковиння Волині.

Чи кінець реґіоналізму?

Волинь, 11. І. 1933 р.

I.

Як уже повідомляло „Діло", всі волинські санаційні часописи скомасували з новим роком в один тижневик „Волинь". Цей тижневик безумовно є голосом тих чинників, які дають напрямок сьогоднішній політичній лінії на Волині. Тому передову статтю „Волиня" в ч. 2 п. н. „Креси", що має всі признаки програмової статті, не можна обійти мовчанкою.

Головний мотив згаданої статті такий:

„Справа східніх земель Річипосполитої **не може бути трактована, як завдання звичайно реґіонального характеру.** Ця справа, в силу наших великих історичних традицій і завдяки своїй природній (?) динаміці, буде творити в нашій державі одно з основних і виняткова актуальних завдань.

Минуло всього чотири роки, як була проголошена й широко розреклямована „нова політична правда" на Волині — **реґіоналізм:** спільні „хати", мистецтво, культура й „котьолок" чи пак — економічне життя. А сьогодні ті самі чинники кажуть, що, мовляв, усе це дурниці. Є вищі завдання, що випливають з великих (!) традицій і динаміки...

Українське громадянство Волині відразу зрозуміло порожнечу й оманливість реґіоналізму. Але як сьогодні виглядають усі ті одиниці, які повірили, що за цим сірим мряковинням ховається краща доля українського народу?

Щоби краще й повніше зрозуміли це українські неофіти „реґіоналізму", зацитуємо деякі місця із згаданої статті, а саме: про пдстави до такого присуду реґіоналізмові й висліди з нього на будуче.

Підстави, як сказано в статті, в історії, традиції і „динаміці", а не в якихось соціяльно-біольоґічних, етичних, правних чи просто в практичних нормах, а саме:

„Встала з могили польська державна рація, а з нею встали, в маєстаті традиції нашої історії (дальоф.) великі справи, що творять зміст нашого життя й державного розвитку. Одною з них без сумніву є справа східних „кресів" Річипосполитої".

А далі:

„Органічний звязок Польщі із східними кресами"... „уформлення життя цих земель"... „творення

органічного вязання між тим, що польське, і тим, що польським — у значінні походження — не є“... „зявилася можливість відбудови в тому (місцевому) житті властивих йому цінностей“ (?)... „Такою спільною справою (для всіх „кресів“) є завдання польської (а не реґіональної) культури“... „урегульовання в нашій державі православного іcповідання“ (?)... „завдання освітньої політики, перебудова рільного устрою й т. д...

Досі писала так лише ендецька „Земя Волиньска“, що вмерла одночасно з народженням „Волиння“. Чи часом її душа не переселилася до нового санаційного часопису й не проголосила смертного присуду реґіоналізмові й звороту до „великих традицій“? В кожному разі факт залишається фактом: з могил виходять стародавні тіні.

І чогож вони бажають собі для відновлення „великих традицій“ Заглоб і пущення в рух спиненних історією „динамомашин“?

Висловлене це в кількох дуже виразних словах: „позицій в державному бюджеті на справи кресів“. Щоби злагіднити такий різкий скок з висоти „історичних традицій“ до скарбової каси, „Волинь“ просить: бодай „узглядження в бюджеті спеціяльно важних з загально державного погляду „кресових позицій“.

Словом: грошей на ведення вже не реґіональної, а загально-державної політики. Само собою розуміється, в першу чергу — на видавання „Волиння“.

А потім:

„З загально державної точки погляду шкільництво на наших кресах вимагає виїмково прихильного трактування (!)“.

Розуміється, тут говориться не про українське шкільництво й не про прихильність до зложених шкільних деклярацій.

А далі:

„Не менше яскравою позицією є політика зміни рільного устрою і т. д.“.

II.

Хіба це не хаос, не мряковиння, що цілковито обезформлює життя нещасної Волині?

По вулицях плентаються зредуковані й безробітні. Бідняки вже не мають хліба. Крадіжі стають останнім „варстатом“ для безробітних і голодних. Рільництво завмирає. Комунальні господарства переживають сухоти. Незадоволення серед мас швидко зростає. Бракує повітря для віддиху, як перед хуртовиною.

І в цьому мряковинні життя встають з могил волинські Заглоби і витягають руки до скарбових скринь і шаф за грішми на „реституовання“ страшних, з погляду сучасности, традицій і страшних чинів минувшини.

Що „меншинні“ досвіди народів! Що новітні умовини життя! Заглоби, практика дідів-прадідів — ось джерело...

Але джерело мряковиння, жаху й бурі.

Senex.

Комунікат Союзу Українок.

Головний Виділ Союзу Українок у Львові подає до загального відома, що на своєму засіданні в дні 16-го січня 1933 р. порішив одноголосно на основі § 25 б) свойого статута виключити п. Дарію Бабюкову з Рогатина з членів Союзу Українок за її шкідливу для Товариства діяльність.

За Головний Виділ Союзу Українок у Львові:
Мілена Рудницька в. р. голова,
Олена Шепарович в. р. за секрет.

Свято Йордану у Львові.

Львів, 20. січня 1933.

Як у попередніх роках, так і цьогорічне водосвяття стягнуло величезні маси народу, що заповнили щільно не тільки ту частину ринку (район Нар. Торговлі й аптики Терлецького), де відбувався обряд свячення води, але буквально цілий ринок з усіх чотирьох сторін. Причинилася до цього очевидно не тільки величезна популярність того свята серед львовян і давня традиція, по якій свято Йордану відбувається від непамятних часів на львівському Ринку, але й розмірно добра погода і відсутність морозу.

Свято почалося богослуженнями у всіх львівських церквах. Найторжественніше випало воно в церкві Преображенській, де архієрейську Службу Божу відправив Преосв. д-р Бучко. Після заамвонної молитви рушив у 10. год. процесійний похід з церкви на Ринок, а з ним процесії з усіх львівських церков під проводом свого духовенства. Впадали в око особливо прегарно вишивані хоругви і фелони та прапори українських установ.

Акту водосвяття довершив Преосв. еп. Бучко в асисті всіх членів митрополичої капітули і численного духовенства, після чого поблагословив зібрані маси. По закінченні водосвяття рушив церемоніяльний похід з поворотом до Преображенської церкви. В поході, що робив незвичайно імпозантне враження, бачили ми представ-

ників наших культурно-освітніх та економічних установ, великі ряди членів товариств: „Зоря“, „Сила“, „Воля“ (з прапорами), „Міщанське Брацтво“, „Будучність“, студентське т-во „Обнова“, „Марійське Т-во Пань“ і ін. Співав, як щороку, великий хор питомців, грала орхестра „Зорі“. Цілий ринок гомонів від прекрасних арій українських колядок і щедрівок, співаних чи то хорами чи учасниками поодиноких процесій. Образ справді незабутній!

В часі свята весь рух у центрі міста був припинений. Порядку ніде не нарушено, тільки вже після покінчення водосвяття, коли духовенство відступило від криниці, пустив хтось з юрби у повітря три голуби з червоними транспарентами. Це вперше у святі Йордану виступили з того роду демонстрацією львівські комуністи.

*

В тому самому часі відбулося ще водосвяття для вояків греко-кат. обряду львівського ґарнізону перед статуєю Матери Божої на Марійській площі. В цьому святі взяли участь представники військовости і цивільної влади. Були теж делеґати деяких москвофільських установ. Відправляв військовий священик Озінкевич в асисті о. Яросевича і Яворського та кількох латинських військових капелянів. Грала орхестра 40. п. п., почесний відділ віддав три сальви. В цьому році ніякого хору у цьому святі не було.

Інтервенція Америки на Сході.

У справі японсько-радянського конфлікту на Далекому Сході зайшли два нові факти. Передовсім Зл. Держави рішили інтервеніювати, даючи інструкції своїм дипльоматичним представникам у Льондоні, Парижі й Женеві, щоби вели політику пошанування міжнародніх зобовязань й невизнавання нової манджурської держави.

Ця вістка викликала в Женеві велике враження, тимбільше, що вона зустрілася з відповіддю Японії, яка не годиться на участь Зл. Держав у дальшій мировій акції Союзу Народів, та відкидає всякі компромісові пропозиції комітету 19-ох, що займаються китайсько-японським конфліктом.

У звязку з тією відповіддю Японії комітет 19-ох задумує замкнути справу конфлікту на Далекому Сході, описуючи остаточний рапорт, який містив би поручення, оперті на відомому рапорті манджурської комісії Літона. Цей рапорт, як відомо, є для Японії неприхильний. Злаждення остаточного рапорту Союзом Народів зробило би кінець дальшій мировій акції в японсько-китайському конфлікті і могло би дати в практиці Китаєві вільну руку супроти Японії.

Замерзло 380 китайських вояків.

Як повідомляють із Шангаю, японські стежі найшли в горах Такушан на корейській границі 380 замерзлих китайських вояків. Був це відділ, якому японське військо відтяло відворот і який шукаючи виходу, дістався на сам вершок гори. З того місця китайці ставили 14 днів завзятий опір японцям. Врешті найшли їх замерзлих, з крісами в руках, готовими до стрілу.

Турецькі замисли.

Турецькі урядові кола обмірковують проект перемінити мечет св. Софії в Царгороді на музей византійського мистецтва. Тим способом турецький уряд хоче скинути зі себе перед заграницею підозріння магометанського фанатизму й турецького націоналізму. Одночасно хоче сягати до Царгороду чужинних туристів, зібравши в тому музеї всі скарби византійського мистецтва, розкинені досі по всіх містах Туреччини. В Царгороді думають, що цей проект дасться легко зреалізувати, як свідчить справа давньої візантійської церкви св. Ірини, перемінено на військовий музей.

Відкинені виборчі протести.

Найвищий суд у Варшаві розглядав 18. ц. м. справу 5 протестів, зголошених українцями й польськими партіями Центроліву проти висліду виборів до сойму з округи ч. 55 (Золочів, Зборів, Камінка Стр., Броди, Радехів, Бібрка, Перемишляни, Рогатин, Жидачів, Бережани). Найвищий суд відкинув усі протести.

Російський федералізм.

Під таким титулом приносить „Журналь де Женев“ дуже симптоматичну передову, пера відомого Віляма Мартена з нагоди десятиліття перетворення Радянщини у федеративну державу. Радянський федералізм побудований на цілком іншій основі, як у Німеччині, Зл. Державах чи у Швайцарії. Доля націй старої Росії була різна, деякі з них вдержали свою самостійність, а інші втратили її, як „нещаслива Україна, засмучена Грузія, Азербейджан та інші“. Національні рухи примусили радянський уряд завести федералізм, але він міг зробити це тим лекше, що основою держави для більшовиків є не спільність мови чи національна єдність, а спільність суспільної концепції. Формою федерації радянської є геґемонія одної держави над всіми іншими. Під формою відмінности кожної республики ховається в дійсности жахлива одноманітність. Незалежність на терені уживання рідної мови має справді поважне значіння; коли Росія повернеться колись у ліберальну державу, єдність державної мови не дасться вже ніколи привернути, колиж вона западеться в хаос, тепер є вже зародки майбутн. держав. Булоб хибно думати, що сфедеровані держави можуть робити, що хочуть. Навідворот: автономна в них лише адміністрація під більшовицьким доглядом. Але ані адміністрація ані навіть уряд на Радянщині тепер нічого не значать. Силу має лише партія. „А вона ані федеративна, ні децентралізована. Вона наскрізь централізована в руках її шефа, Сталіна“. Всі республики терплять подвійне поневолення: диктатуру партії та одноманітність соціяльної концепції. Деж тут федералізм? *(Укр. Бюро в Жен.)*

СТРАЙК АВТОБУСОВИХ РОБІТНИКІВ.

ЛЬОНДОН, 20. І. ПАТ. Около 3.000 автобусових робітників у Льондоні почало нині страйк наслідком уведення в життя нового пляну поділу служби. Робітники, заняті в Ситі, що живуть на передмістях, відчувають у звязку з цим деяку невигоду.

ЗРЕДУКУВАВ СВОЮ ПЛАТНЮ.

Президент Франції зредукував свою платню на 10 проц. Платні міністрів зредукують також на 10 проц.

ВІДЛЕТІВ НА РЯТУНОК І САМ ПРОПАВ.

ЛЬОНДОН, 20. І. ПАТ. Капітан Говп, що відлетів шукати пропавшого летуна Гіклера, пропав тепер сам в околиці Ветергорна.

НОВИЙ НІМЕЦЬКИЙ ПАНЦИРНИК.

У Кільонії спустили на воду новий німецький панцирник „Дойтшлянд".

ПРОДАВАЛИ ПАМЯТКИ СТАРОВИНИ.

АТЕНИ, 20. І. ПАТ. Цілі Атени схвилювалися на вістку про сензаційну аферу нелегальної торгівлі памятниками старовини. Аферу викрили наслідком газетної новинки проф. Арвантіноса. Арвантінос обвинуватив Метрополітен Мюзеум у Ню Йорку, що нелегально купив вивезеного з Греції, величавого на 2 м. високого Аполя. Кустош Нюйорського Нац. Музею сказав, що статую викопали в Атиці.

На основі тих ревеляцій грецька поліція вислідила, що гурт селян з околиць Маркіза та Коропі систематично розкопував руїни в Анависос в Атиці, де був старий цвинтар з микенської доби. Знахідки продавали антиквареві в Атенах, Русу.

Літом 1932 р. тамошні селяни викопали недалеко Малісургу в Анависос марморну статую, яку продали за 100.000 драхм антиквареві Русу. Русу насамперед розібрав статую на кілька частин і вивіз їх крадьки за кордон та продав за 300.000доларів Метрополітен Мюзеум у Нюйорку.

Слідство виявило, що кілька літ тому той сам Русу вивіз до Німеччини статую Аполя та продав її за 1.800.000 золотих марок.

Найдені підчас ревізії у Русу та його спільників старинні предмети сконфіскували та передали до археольогічного музею в Атенах. Ведуть далі слідство, яке стає щораз сензаційніше.

НОВИНКИ

— **До відома львівського громадянства.** В неділю, 22. січня ц. р. в 10. год ранку відбудеться в архикатедральній церкві св. Юра у Львові архиерейське богослуження в намірені українського народу. Надіємося, що українське громадянство візьме масову участь в цьому богослуженні.

— **Виступи М. Голинського у Львові.** До останньої новинки під тією назвою додамо, що М. Голинський виступить в опері „Аїда" (Радамес) не 26, як було подано, а в неділю 29. січня (3-я година попол.).

— **Вистави українського театру у Львові.** До Львова приїзжає 27. ц. м. на чотири вистави трупа театру ім. Тобілевича, що належить до Кооперативи Український Театр у Львові. Трупа гратиме у салі театру Ріжнородностей (Народній Дім). У репертуарі є три новинки: американська комедія „Роксі", що мала у свій час величезний успіх на сцені львівських міських театрів і дві оригінальні песи „Бояриню" Лесі Українки та „Мотрю", інсценізовану перерібку з повісти Б. Лепкого, Лужницького-Лісевича.

— **Виклади у Т-ві „Зоря" у Львові.** В неділю 22. січня ц. р. в год. 12. в полудне відбудеться в Т-ві „Зоря" при вул. Вірменській 25 відчит інж. Романа Білинського п. н. „Психотехніка і її примінення у промислі і торговлі" — для членів і їх родин та запрошених гостей. — Пополудні в 5. год. для ремісничої молоді проф. д-р М. Панчишин виголосить реферат від Гігієнічного Товариства „Про туберкульозу" зі світляними образами.

— **Французька фільма українця.** 17. січня, як довідуємось із париської преси, відбулась премієра першої великої праці нашого земляка, кінового режісера Евгена Деслава „Райська птаха". Оригінальний текст появився спершу в Америці. Тепер ця фільма йде одночасно у найбільшому кіні в Парижі та Льондоні. Акція фільми відбувається на Тагіті; в головній ролі Дольорес дель Ріо.

— **Український композитор у львівській фільгармонії.** Найближчий симфонічний концерт львівської фільгармонії під дир. А. Должицького буде особливо цікавий для українського музичного світа. Поруч із творами Баха й Моцарта — вперше буде виконана „Суїта" Антона Рудницького для великої орхестри. Цією точкою програми дириґуватиме сам композитор. У концерті виступить також, як соліст, піяніст Ґі Мерріне (Нова Зеляндія). Концерт відбудеться у Великому Театрі у Львові в середу 25. ц. м.

— **Український концерт у Брюсселі.** Дня 11. лютого відбудеться у Брюселлі заходом концертового товариства Ляверінс вечір українських пісень і танків на дохід українських студентів лювенського університету. Хори під орудою Р. Степаняка відспівають думи, колядки, щедрівки та народні пісні, а танці виведе І. Логин. Після концерту забава.

— **Обікрали кооперативу „Пласт".** Минулої ночі невислідженi злодії вломалися до кооп. „Пласт" у Львові, Городецька 95., звідки забрали черевиків і іншого спортового знаряддя на суму кількасот золотих. Шкода обезпечена в „Дністрі".

— **„Курер Вечорни"**, новий польський щоденник, почав виходити у Львові з днем 19. ц. м.

— **На доживлювання шкільної молоді.** Управа м. Львова призначила 16.000 зол. на доживлювання бідної молоді при 50 міських народніх школах.

— **Болгарський вплив на початки українського мистецтва.** На таку тему виголосить в українському науковому інституті в Берліні виклад Дм. Антонович, проф. українського університету в Празі.

— **Землетрус на Покутті.** В четвер, 19. ц. м. дався чути в Коломиї і на цілому галицькому Покутті легкий землетрус. Після глухого гуркоту люди відчули одно потрясення, при чому задзвеніли у вікнах шиби і заколихалися в мешканнях меблі. Долівка дрожала як при переїзді вантажного самоходу. Землетрус тревав 3 до 4 секунд.

— **Податкові залеглости в Польщі.** Обчисляють, що податкові залеглости в Польщі досягають загальну суму 1 міліярд 400 міл. зол.

— **Арештування комуніста.** Політична поліція у Львові перевела ревізію в мешканні студента політехніки Володимира Біласа. Найшла комуністичну літературу й рукописи, приготовані для комуністичного часопису, що має виходити у Львові. Біласа арештовано.

— **Кара на екзекутора-душегуба.** Окружний суд в Коломиї засудив на 2 і пів року вязниці екзекутора зі Снятина, Йосифа Дзялинського, що підчас стягання залеглостей застрілив з револьвера на подвірі наймита гр.-кат. пароха в Русові.

— **Пожежа фабрики.** При вул. Зеленій ч. 20. у Львові згоріла фабрика карт до гри „Карпаліт". Шкоду обчисляють на міліон золотих. Фабрика була обезпечена на 70 тисяч долярів. Причиною пожежі був недокурок папіроски, кинений необережно робітником.

— **Піч замісць огнетревалої каси.** Маер Гандельман, купець в Сульмежицах біля Ченстохови залягав з більшою сумою податку. Побоюючись екзекутора, ховав гроші і цінні річи до печі. З часом найшлося в тій касі 600 зол. готівкою, два векслі по 2 тисячі зол. і біжутерія на загальну вартість 10 тисяч зол. Недавно мати Гандельмана, не знаючи про сховок сина, хотіла огріти на ніч кімнату і запалила в печі. У вогні пропав цілий скарб купця.

— **Цісаревич хоче бути вченим.** В Берліні пробуває від кількох тижнів син б. австрійського цісаря Карла, архикн. Отто Габсбурґ під іменем князя Ф. Бар. Він скінчив правничі студії на університеті в Левен і пише в Берліні докторську працю з міжнар. права. Свому окруженню каже, що політикою не займається і хоче посвятитися науці.

— **Корабельні катастрофи.** На Червоному Морі згорів норвеський корабель „Таронґа", що віз 12 тисяч тон австралійської бавовни. Залога врятувалася. Слідство в справі пожежі французького корабля „Атляннтік" ствердило, що вогонь повстав правдоподібно наслідком короткої електричної злуки. Пожежа вибухла після морської бурі, що ушкодила корабель в багатьох місцях.

— **Ріжні вістки.** Президент французької республики Альбер Лебрен з нагоди Нового Року помилував 206 засуджених військовими судами; ще 267 справ він має розглянути. — У 1935 р. буде у Парижі зїзд американських учасників великої війни; на зїзд приїде з Америки 20.000 осіб. — Де Валера висловився у своїй виборчій промові, що передбачує повне відокремлення вільної ірляндської держави від Англії. — У ріжних містах Барцельони вибухло 18 бомб підкладених синдикалістами і революціонерами; матеріяльні шкоди великі, людських жертв нема. — В Італії

в місті Кальтаджіроне викопали 50 кістяків, яких походження вчені означують на час 2000 літ перед Христом. — У Москві помер у 71 р. життя головний диригент опери Вячеслав Сук. — Вулькан Кракатав знову вибухає; одночасно на морі лютують бурі. — У Ротердамі згорів театр „Арена". — Два радянські криголоми „Ленін" і „Руслан" доїхали до „Малигіна", що застряг із залогою серед ледів; через бурі не можна покищо його спасти. — За 15. і 16. січня на французькій Рівієрі було 8 самогубств. — Нюйорському банкирові Орляндо Гарріманові вломники забрали дорогоцінностей на 50.00 дол.. — Уруґвайська преса приносить звістку, що Троцький звернувся до уруґвайського уряду з проханням дозволити йому поселитись у Монтевідео. — У Чіле уряд ставить законопроект про передачу дрібним хліборобам усіх великих маєтків у краю.

— **Столиця ґарамантів.** Італійський професор Фробеніюс, що їздив в урядовій експедиції до середньої Африки, найшов у віддалі двох днів їзди від Убарі руїни міста, що мали всі ознаки предавньої цивілізації. На думку Фробеніюса це столиця народу, про якого згадує Геродот, — ґарамантів. Ґараманти жили там 9000 літ перед Хрестом і мали високу культуру, чого доказом є мистецькі рисунки на стінах їхніх печер. Згодом вони покинули цю країну і переселились до Судану, але одно із племен, що живе там досі можна вважати їхніми нащадками.

— **Комуністична пропаганда.** В аґітаційних курсах в Москві, Ленінграді і Харкові бере участь коло 900 осіб, що походять з Польщі. Вони призначені спеціяльно для комуністичної пропаґанди в Польщі. В програмі курсів кладеться великий натиск на пропаґанду безбожництва.

— **Неграмотний міліонер.** Сензацією в Льондоні був цими днями мурин Бравн із британської Ґвіяни острову Підусен. Це міліонер, який не вміє писати ні читати, але підписує векслі на тисячі хрестиком, як усі неграмотні. До Льондону приїхав він за машинами для сполоскування піску, з якого добуває золото. Він має за собою 30 літ тяжкої праці на ріжних копальнях золота. За останні свої гроші він наняв кількох робітників, що почали шукати золота на маленькім острові і хутко став міліонером.

— **Пригода летунок.** Дві молоді англійські летунки Пейдж і Сейльбаркер, що відбували лет з Капштату до Европи, пропали без вістки, вилетівши минулої суботи з місцевости Маші у східній Африці. Вислано за ними обсерваційний літак, який найшов їх у дикій околиці 40 миль на південний захід від Найробі. З причини теренових трудноців обсерваційний літак не міг осісти, однак його пільот доглянув перевернений літак і одну летунку, що давала знаки. З Найробо вислали самохід з харчами та знарядами до направи ушкодженого літака.

— **Міжнародній адресник.** Нюйорське видавництво Макміліяна видало перед новим роком міжнародній календар-адресник „Де хто є", де поміщені прізвища з титулами та адресами 25.000 найвизначніших людей. При кожній особі подані ріжні інформації, здебільша записані з уст дотичної особи. Англійські й гіндуські князі та еспанські ґранди мають безліч титулів. При гіндуських подане число їх жінок, авт і медалів.

— **Подяка.** Управа Т-ва Укр. Фонд Воєн. Вдовиць і Сиріт у Львові складає цею дорогою щиру подяку Хв. Союзові Українок у Львові, його Філіям і Кружкам, усім повітовим Комітетам й тим Вп. Громадянам, що занялися переведенням збірки в користь военних вдів і сиріт по членах УГА в осени 1932 р.

З кіна.

Кіно „Апольо": „Рай підростків".

Анні Ондра стає щораз славнішою світовою артисткою, завдяки дуже своєрідним рисам таланту. Вона створила оригінальний тип лялечки, з автоматичними рухами, що одночасно проявляє невтомну енергію вистрибуючи якби під натиском притаєної пружини. Ондра це жіночий Чаплін. В оцій чеській фільмі маємо дуже добре складену історію молодого, несміливого гімназійного вчителя, типового книгогриза, що переходить муки у жіночій школі. Лямач дає преґарну креацію і глядачі не хотять вірити своїм очам, коли бачуть його останню метаморфозу. Фільма має багато гумору і дуже добрі ситуаційні сцени.

Осип Сойка

емер. семинаріяльний професор упокоївся у Львові дня 18. січня у 66. р. життя.

Похорон відбудеться в суботу в год. 2. попол. у Бережанах з парохіяльної церкви. На цей сумний обряд запрошує свояків та знайомих горем прибита

Жінка.

НАРАДИ ОТОНА ГАБСБУРГА З МІНІСТРАМИ ЗАКОРД. СПРАВ?

У звязку з побутом кн. Оттона в Берліні під назвищем кн. Бара, берлінські часописи подають, що в Берліні є австрійський міністр закордонних справ Шушніґ, відомий з монархістичних переконань, тому побутові кн. Оттона приписують теж політ. значіння. Кажуть, що Отто переговорював із Шушніґом у справі звороту дібр Габсбургам в Австрії.

Урядові кола заперечують ці вістки. Кажуть, що мін. Шушніґ є в Берліні урядово та переговорює в справі зрівнання деяких приписів австрійського карного кодексу з німецьким.

Кажуть теж нібито кн. Отто переговорював із теперішнім мадярським міністром закорд. справ, а донедавна послом у Берліні, Канею, що є теж прихильником повороту Габсбургів на мадярський престіл.

Із судової салі.

ВІДГОМІН СОЙМОВИХ ВИБОРІВ НА ВОЛИНІ.

Окружний суд у Рівному засудив 1. вересня 1931 р. Нікона Юркевича, громадянина Нового Корця, рівенського повіту, за проступок з 3. ст. розпорядку Президента з дня 12. вересня 1930 р. про охорону свободи виборів на кару 1 місяць вязниці за те, що в листопаді 1930 р. в Корці підступно застрашував виборців Нового Корця, що голосування на листу ч. 1 приведе у Польщі панщину та що тих, які не будуть голосувати на листу ч. 11, будуть карати. Вину підсудного потвердили зізнання місцевого латинського пароха кс. Соболевського і команданта „Стшельца“ Ст. Мушинського.

Проти цього присуду відкликався п. Юркевич до Апеляційного Суду в Люблині. Дня 18. ц. м. відбулася в тій справі апеляційна розправа. Проводив трибуналові судя Одинец, обвинувачував прокуратор Квіріні, боронив пос. д-р Степан Біляк, адвокат в Городку. Оборонець д-р Біляк вказав на те, що якби навіть дати віру сторонничим зізнанням свідків, то в закиненім вчинку брак знамен підступу. Трибунал після наради звільнив п. Н. Юркевича від вини і кари.

ДЕФІНІТИВНЕ ПОКІНЧЕННЯ СПРАВИ Б. ПОСЛА О. Д-РА ПЕЛЛІХА.

У карній справі проти колишнього посла УНДО о. д-ра Володимира Пелліха, як відомо, львівський суд засудив його на 6 місяців безумовної вязниці за зміст вічевих промов. Опісля Найв. Суд у Варшаві цей присуд зніс та передав до нового розглянення львівському судові. Тепер окружний суд у Львові повідомив оборонця д-ра Степана Біляка, що на підставі останньої амнестії припинено карне поступування проти о. д-ра Пелліха.

ВІДГОМІН НАПАДУ НА ПОЧТОВИЙ АМБУЛЯНС ПІД БІРЧЕЮ.

Дня 1. серпня 1931 р. вечором їхав з Перемишля до Бірчі почтовий амбулянс, що віз понад 20 тисяч зол. готівки. Коли амбулянс находився на шосі під містечком Бірчею, з ліса вискочило 6 озброєних людей й напало на амбулянс із заду, стараючися обезвладнити конвоєнтів. Постерунковий Гібчинський хотів зробити вжиток з револьвера, однак у цій хвилині його застрілили. Пострілили теж візника Ів. Секелу. Мішка з грішми напасникам не вдалося забрати, вони вдоволилися тільки кількома цінними посилками. Вістка про напад розійшлася швидко по цілій околиці й за напасниками зорганізовано погоню. Взяв у ній участь Базилі Ланік, член „Стшельца“. На вид погоні пастушок Дмитро Гут, що пас худобу на поли, почав утікати. Побачивши його, завзятий „стшелец“ Ланік стрілив до нього з кріса й положив його трупом. Свого часу Ланік станув перед судом у Перемишлі, що засудив його на 2 місяці вязниці. На днях справою занявся апеляційний суд у Львові і дарував обвинуваченому кару на основі амнестії.

Пошкодовану сторону заступав адв. д-р Ганкевич.

ЗАСУДИЛИ ПОЛІЦАЇВ ЗА ПОБОЇ.

17—18. січня 1933 р. відбулася в Ковлі перед виїздною сесією окружного суду в Луцьку сенсаційна судова розправа в справі убивства на постерунку П. П. в Любитові селянина с. Битиня, тієїж гміни, Пилипа Бицюка. Суд виявив, що П. Бицюка, запідозреного в переховуванні краденого майна, 20. XI. 1932 р. убили — командант постерунку Марян Рутковський й поліцай — Владислав Вуйцік, Суйко й Рембач. Після двохденного розгляду справи суд проголосив засуд, яким покарав М. Рутковського на 12 літ, В. Вуйціка на 10 літ, Суйка й Рембача на 3 роки каторжної тюрми. Обв. до вини не признавалися. На запит, як Р. переводив „допит“, докладно розповів про це. На суді виявились страшні речі щодо способів катування й знущання над Бицюком, у якого судовий лікар ствердив зломаних 11 ребер, цілком зімяту грудну клітку, потурбований половий орган, тощо. Перед тим арештованого й побитого на постерунку селянина Мірчука примушували бити Бицюка й їсти свої екскременти. Судова саля була переповнена польською публикою, на яку процес зробив гнітюче враження. Кожний обвинувачений мав свого адвоката. Від цивільного позовника виступав адвокат С. Підгірський.

Присутній.

СПОРТ.

АНКЕТА У СПОРТОВИХ СПРАВАХ.

Український Спортовий Союз улаштовує дня 23. ц. м. в год. 18. у салі „Української Бесіди“ анкету у спортових справах враз із рефератом „Ідея й суть фізичного виховання і ми“. Вступ за запрошеннями.

ПОҐОНЬ — ЛЕХІЯ 1:0 (0:0, 0:0, 1:0).

Цією перемогою здобула Погонь остаточно мистецтво львівської А-кляси в гаківці, і то 6-ий раз з черги.

УКРАЇНА — ЛЕХІЯ.

Змагання тих дружин у гаківці відбудуться в неділю 22. ц. м. на торі Л. Т. Л. при вул. Пелчинській. Початок: год. 7.30 веч.

Нові книжки й журнали.

ПЕРШИЙ РІЧНИК КАЛЕНДАРЯ УКРАЇНСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО БЮРА У ВАРШАВІ на рік 1933. Видання української секції славянського товариства мистецтва і культури. Варшава 1933. Зредагували Евген Чехович, Лев Лукасевич, Юрій Липа.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр у приватних оборотах 8.91 і пів зол.

Трансакції. Продажа. Купно.

Бельгія 123.70, 124.01, 123.39; Голяндія 359.75, 357.95. Льондон 29.94—95, 30.09, 29.90; Ню Йорк чеки 8.92,5 8.94,5, 8.90,5; Ню Йорк кабель 8.92,9, 8.94,9, 8.90.9; Париж 34.85, 34.94, 34.76; Швайцарія 171.98, 172.41, 171.55; Італія 45.70, 45.92, 45.48; Берлін 212.15.

Акції.

Банк Польський 80, 81 і пів.

ЗБІЖЕ.

На пшеницю та жито й далі попит, ціни вдержуються на дотеперішньому рівені. Знижкова тенденція вдержується далі.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 20. I. 1933 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·00 зол., копу яєць 5·00—5·20 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Субота, 21. I. год. 7.30 веч. „Самум“ (Абон. 6).

Неділя 22. I. год. 3.30 попол. ціни знижені від 40 сот. до 4.50 зол. „З малої хмари“ (останній раз).

Неділя, 22. I. год. 7.30 веч. „Самум“ (Абон. 6)

Понеділок 23. I. год. 7.30 веч. „Орфей у пеклі“

Театр Ріжнородностей.

Субота, 21. I. год. 3.30 попол. „Яцко не роба та його приятель“ байка для мол.

Субота, 21. I. год. 7.30 веч. „Магія“ (Абон. 6).

Неділя, 22. I. год. 12 в пол. „Яцко нероба та його приятель“.

Неділя, 22. I. год. 3.30 попол. „Джім і Джіль“ (Абон. 5).

Неділя, 22. I. год. 7.30 веч. „Магія“ Абон. 6).

Кіна.

АДРІЯ: „Король прошаків“.

АПОЛЬО: „Рай підростків“.

АТЛЯНТІК: „Безприютні“.

КАСИНО: „Мата Гарі“ (Грета Гарбо).

КОЛІСЕЙ: „Трансатлянтік“ і ревія „Парада моряків“.

КОПЕРНИК: „Зунгу, пригоди малполюда й білої жінки“.

МАРУСЕНЬКА: „Зунгу, пригоди малполюда й білої жінки“

МІРАЖ: „Непотрібна“.

ОАЗА: „Хай живе свобода!“, ревія: „Шаржа то я!“

ПАЛЯС: „Дівчина й міліон“.

ПАН: „Ронні“.

ПАСАЖ: „Боротьба в підземеллях або Тайна 5 ключів“.

ПРОМІНЬ: „Дівча з Пратеру“.

СТИЛЕВЕ: „Вільні душі“ й ревія.

УТІХА: „Дівча знад Волги“, ревія „Веселий куток“.

ХИМЕРА: „Гальовія“ з Бриґідою Гельм.

Закордонне радіо.

Субота, 21. січня 1933.

Братислава (278,8) 16.10 Концерт, 18.00 Авдиція, 20.00 „Ревізор" оп. Вайля, 22.15 Циг. музика. **Міляно** (331,4) 17.00 Музика, **Штрасбург** (345.2) 18.00 Концерт, **Берлін** (419) 20.00 „Гарна Рісета" оп. Фалля, **Лянгенберг** (472,4) 20.00 Вес. вечір, **Віденьь** (517.2) 11.30 Капеля, 20.00 Вес. вечір, **Будапешт** (550,5) 17.00 Орхестра, 18.45 Пісні, 20.00 Оп. хор. **Харків** (937,5) 10.00 Концерт, 15.15 Музика, пісні, відчит, 16.00 Концерт бажань для дітей, 16.30 Гумор, сатира, 18.40 Нар. музика.

Неділя, 22. січня 1933.

Братислава (278,8) 12.05, 18.10, 22.20 Концерт, 16.15 Авдиція, **Міляно** (331,4) 21.00 Опера, **Штрасбург** (345,2) 16.00 Концерт, **Гельсінгфорс** (368,1) 17.35 Віольончеля, **Білгород** (430,4) 16.00 Нар. музика **Рим** (441.2) 17.00 Концерт, 20.45 „Іль капітан Фракаса" оп. Кости, **Прага** (488,6) 11.00 Камер. музика, 20.05 Концерт, **Брюселя** (509,3) 21.00 „Золото Рену" оп. Вагнера, **Відень** (517,2) 10.30 „Соната ч. 1. а-дур" Бетовена, 15.30 Концерт, 20.00 „Бляуфукс" комедія Герцега, **Будапешт** (550,3) 11.00 Рел. музика, Концерт, 19.15 „Довкола кохання" оп. Штравса, **Харків** (937,5) 10.00, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15 Солісти, 17.40 Гумор, сатира, 24.00 Звуковики, **Москва** (1000) 17.30 Опера або концерт (18.30).

Львівське радіо.

Субота, 21. січня 1933

11.40 Огляд преси, 11.50, 13.10 Метеорольог. комунікат, 11.58 Час, 12.10 Грамофон, 13.15 Шк. поранок, 15.10 Експорт. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.25 Військові вістки, 15.35 Авд. для молоді, 16.00 Авд. для хорих, Сальонова орхестра, 16.40 „Пілсудський як історик січн. повстання" 17.00 Скрипка, фортепян, 17.40 Відчит, 18.00 Легка музика, Сільва рерум, 18.55 „Вогнище ветеранів з 1863. у Львові", 19.10 Всячина, 19.30 На овиді, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Легка музика, Спортові вістки, 21.45 „Пані й зоольогія", 22.05 Шопенові твори, 23.00 Комунікати, 23.05 Танк. музика, Вістки з краю для членів Польської Полярної Експедиції.

Неділя, 22. січня 1933.

10.45 Трансм. з Вел. Театру авдиції з нагоди 70-их роковин січн. повстання, 11.58 Час, 12.10 Метеорольог. комунікат, 14.00 Конкурсова балачка, 14.20 Пісні — Орловська, 14.40 Годівельний відчит, 15.00 Концерт „Октет Бляшке", 16.00 Для молоді: „Що чувати в світі?", „Лицар у ледяній зброї", 16.25 „Траугут" відч., 16.40 Пісні з часів січн. повстання, 17.00 Солісти: Гачинський (баритон), Каган (фортепян), 17.25 Комунікат союзу польської молоді, 17.35 Коляди, 18.00 Легка музика, 18.50 Розмова з молодими та старшими, 19.05 Всячина, Сільва рерум, 19.25 „Дика рожа", 20.00 Італійські нар. пісні, 21.05, 21.07 Спортовий комунікат 21.15 Концерт, 22.00 Звукова тижн. рева, 22.20 Танк. музика, 22.55 Комунікати, 23.00 Танк. музика.

СТАНИСЛАВІВ, ЛЬОКАЛЬ з 2—7кімнат до винайму на бюра або торговельне підприємство. Інформації у П. Олесницького. Голуховського 20. 1268 1—2

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Прошу Вп. оо. Духовних грималівського і скалатського деканату до кінця січня повідомити мене кілько декларацій і за кілько дітей внесено до шкільного інспекторату в Скалаті. — **Александер Пісецький** в Грималові.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКАРСЬКІ роботи виконує прецизійно й дешево Мандль, Коперника 14. проти кіна „Коперник". 1197 3—10

КАНАРОК співає гарно й пильно, якщо кормлений мішанкою купленою лише у фірми „ЗООН", Львів, Чарнецького 3. Там співучі канарки і прибори до них.

ФОРМИ суконь, білля, КОЗЛОВСЬКА, Академічна 22, I. п. 1243 :—3

ПОПОЛУДНЕВИЙ КУРС КРОЮ, шиття, моделювання починаю 25. січня. Ціни знижені. М. Козловська, Академічна 22, I. пов. 1244 2—3

ПРОДАМ у середмісті одноповерхову каменичку, вільне мешкання, ціна 35.000 зол. Відомість Горішна Павлінів 23, Савка. 1266 1—1

ПЕЧІ, бляти, рушта, кухонне начиння, найсолідніша фірма Рентчнер, Легіонів ч. 37. 1264 1—5

ВДОВА, літ 35, інтелігентна, господарна пошукує місця, найрадше у священика. Пелягія Букшована, Львів-Богданівка, Спокійна 4. 1—2

НА ПРОДАЖ двоповерхова камениця у центрі міста, вільні великі фабричні льокалі. Зголошення до Адміністрації під „Камениця". 1261 1—1

ОБРУЧКИ шлюбні з 14-каратового золота від зол. 8.—, **ВОЛЬФ,** Гетьманська 6. 1112 2—2

ГЛУХОТА, шум, витік з ух лікувальні. Домагайтеся безплатної повчаючої брошури. Адреса: Eufonja, Liszki.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Присилайте передплату та приєднуйте Передплатників.

За редакцію відповідає Олександер Костич. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10